

D. Egyházhűségünk

16. Hangsúlytevésünk és egyházhűségünk

Az összes fentebbiekben kifejtett hangsúlytevésünkkel egyházunk megújulását akarjuk szolgálni. A dogmatikai tanításokat nem elvetni, hanem szeretethangsúly-központúvá kívánjuk tenni.

Mindezt a teljes egyház-fegyelem vállalásával tesszük. Azaz az Egyház jelenleg érvényesülő törvényeit elfogadjuk: vasárnapot, pénteket meg kell tartani, csak pap oldozhat fel, csak pap misézhet, laicizált pap nem misézhet, nem áldoztatjuk az érvénytelen házasságban élőket. Fegyelem-töréssel nem kontesztálunk, hanem arra korlátozzuk magunkat, hogy érvelünk amellett, amit helyesnek gondolunk.

17. Akarunk vigyázni a helyes stílusra

Az általunk meglátni vélt jézusi igazság egyházon belüli érvényesülésének a szolgálói akarunk lenni. Ennek a célnak kell irányítania a stílusunkat. Csak akkor nyerhetünk meg valakit, ha nem akarjuk őt ellentétes nézetei miatt „összecsomagolni”. Különösen fontos ez, ha a szolgálati papság tőlünk eltérően gondolkodó tagjaival beszélünk. A kellő szerénység, a pökhendi hangvétel teljes mellőzése, a türelmes és a másik szavaira nagyon figyelő újra és újra fogalmazása mondanivalónknak - ez a célravezető stílus.

Legyőzhetetlen tudatlanság nem jogosít fel kemény hangra, csak a belső hazugság, a Szentlélek elleni bűn. Ekkor jogosult a Jézusnál is tapasztalt kemény prófétai hangvétel. Erre azonban csak -

szövegelni - tudás senkit sem jogosít fel: a kemény prófétai hang megütésre csak a szövegelni tudás mögötti valuta, az életteljesítményünk adhat alapot, csak ez teheti köteleességünkkel!

1976

KIRÁLY IGNÁCZ

ÖNÉRTÉKELÉS

Mikor egy program véget ér, kiértékelünk. Mikor egy értékkel találkozunk, azt értékeljük, méltatjuk. Mikor jelentősebbnek látunk egy tényezőt az eddigiekhez képest, akkor felértékelünk. Mikor megtelik a raktár és szeretnénk, ha kelendőbb lenne az árunk, akkor leértékelünk. Na és mikor van az, hogy önértékelünk?

Például most. Véget értek a karácsonyi, újévköszöntő ünnepek. Kiemelt időszak végén mérleget készíthet az ember. Ennek lehet az a célja, hogy hozott-e, és mit hozott a jobba levés „konyhájára” ez az időszak? 1971 óta megajándékoztuk egymást, 1988-ig 158 kötetben. Ajándékaink neve: Karaj. Ez szellemi, lelki, irodalmi ajándékozás volt. Aki nem hiszi, lapozza fel köteteket. Nem csak grafomán egyéniségek, de kisbajos bokortagok is írtunk bele. A lényeg az volt, hogy a magunk akkori legjobb gyümölcsével megajándékozzuk egymást. A külső célként megélt adástörvényt így éltük meg testvérbaráti köreinkben, belsőként is. Egy közösség életerejét jól mutathatja az is, hogy milyen intenzitással hatja át, az egymást megajándékozni akaró lelket. A Bokor, mint kisközösségek jézusi tájékozódású hálózata annyiban létezik, amennyiben belső életjelenségei ezt megmutatják. A nyolc életjelenség közül most csak egyet említek (születés, anyagcsere, ingerlékenység, mozgás, növekedés, fejlődés, szaporodás, halál). Mérlegen tehát az „anyagcsere”, vagyis a belső értékáramoltatás.

Az ember hajlamos az apostolkodó értékek **leértékelésére**: „sokunknak már nem munkája, hanem hivatása van, ezáltal már teljesen le van terhelve”. A kis hozamú közösségi fáradtság elkedvetlenít: „az elveinket nem lehet betartani”. A szolgálatok szolgáltatássá silányulása elfáraszt: „nem kell gondolkodni, mert Jézus mutatni fogja a tennivalót”. A gyümölcstelen virágzás és porozás elhervaszt: „nem hiszem, hogy csak a kereszténység az egyedüli vallás, amit én hiszek, az az igazi hit”. A testvérbaráti értékelés nélküli aktivitás belsőbb körökbe vonultat vissza: kisközösségből családba, annak reményével, hogy „ahogyan élünk, az önmagában kell, hogy hasson”. Idézetek a 2019-es KD véleményekből.

Az ember keresi, és ha talál valamit, akkor örömmel **felértékeli** életjelenségünket. Igenis helyénvaló Gyurka bácsi mondása: „mindenki gyűjtse össze a maga

tizenkettőjét”. Jó, hogy vannak, mert nagyon kellene „a hiteles emberek, akik húznak”. „Adni kell fontos offline értékeket és élményeket!” Jó, ha a látszat (virtuális) élet helyett „valódi személyes kapcsolatokra törekszünk”. Ebben a kaotikus világban igyekszünk megtalálni a módját, hogy „a legszegényebb éhezők segítségét” fenntartsuk. Milyen jó, hogy „évről évre jönnek létre új közösségek”, még akkor is így van ez, ha ezek elsősorban bokros családok fiataljaiból alakulnak. Idézetek a 2019-es KD véleményekből.

Hogyan születik a szerelem? „Nem parancsszóra”. Vágyból és vonzódásból, a lét- és fajfenntartás ösztönéből, a kiegészülés és kiteljesedés reményéből... Ilyenekből születik a Jézusra figyelő testvérbaráti szeretet is. Szeretném, hogy a mi jézusi „fajunk” fennmaradjon? Gyermekünkben, unokáinkban, kisközösségeinkben és mindezek hatására a társadalomban? Igen, szeretném. Aki hasonlóan vélekedik, az mutassa ezt ki értékáramoltató szeretetével... (N.)

FARKAS ISTVÁN

JANÓ ÉS A HALAK...

(RÉSZLET)

A táj ismerős volt, mert a háttérben ott sorakoztak a Tapolcai medence vulkáni kúpjai, de a falut és a füves, teknőszerű lapályt még sohasem látta. Az egyik kertben, egy diófa alatt kis csapat ember, fiatalok, idősek, férfiak, nők vegyesen egy nagy faasztalt ültek körbe. Idősebb, ősz hajú férfi magyarázott valamit a többieknek. Amikor az öreg befejezte, tovább adta a szót, így sorban mindannyian szóhoz jutottak.

— Hát ez pénz nélkül nehezen képzelhető el.

Talán mégsem jó az a módszerünk, hogy nem szedünk valami tagsági díjat, vagy hasonlót, vagy nem vállalkozunk. Más közösségek vállalkoznak, vagy tagdíjat szednek és a pénzzel sokkal nagyobb tömegeket tudnak megmozgatni, mint mi. Javaslom a tagdíj bevezetését -mondta a kékszemű, hirtelenszöke Jancsi.

— Ez a javaslat már többször elhangzott, de mindig oda lyukadtunk ki, hogy döntsük el: egyesület vagyunk, vagy vallási közösség; gazdasági eredmény elérésére vállalkozunk, vagy életpélda mutatással mások kihálásására. Lehet, hogy jól jönne néha egy kis pénz az alapítványainkba, de hát adakozunk mi, adakozunk a privát foglalkozásaink hasznából — mondta egy középkorú asszony.

A mai csoportfoglalkozások lassan ott tartanak,

hogy a szegények kasszája sem telik meg, nem, hogy még adományok olyan célokra, amikkel nem mindenki ért egyet. Talán fel kellene tenni a kérdést, hogy mindenki, minden testvérünk akarja-e ilyen áron az ünnep megtartását. Ha nem mindenki akarja, akkor lépünk vissza mi az ötletünkkel, vagy legyünk olyan szerények, mint amennyi pénzünk van — folytatta az eszmecsérét most egy negyvenes, szemüveges férfi.

— Ó, ti öregek! Nincs bennetek semmilyen könnyedség — vágott most bele egy copfos, húsz év körüli fiatalasszony. Mindig a szervezés, az aktív cselekvés, az észérvek csatája — és a Szentlélekre mit bízotok? Képzeljétek el, ha Jézus számolgotott, mérlegelt volna a Tibériás tavánál, hány embert tud majd megvendégelni és a többit hazaküldte volna. Ne aggódjatok! Ha az ünnep Istennek tetsző, össze fog jönni a hozzávaló, ha meg nem, akkor meg úgy is hiába jön össze. Kérdezzétek csak meg Géza bácsit!

Erre nagy kiabálás, össze-vissza hadonászás kezdődött. Végül az öreg, a Géza bácsi csillapította le a kedélyeket.

— Csillának igaza van. Bízunk a Szentlélekre a dolgot. Persze azért nem baj, ha ki-ki megteszi a maga dolgát is, de ne aggodalmaskodjunk, az csak merevvé és elutasítóvá teszi az embert. Mi pedig azt szeretnénk, ha azért jönnének még sokan közénk, mert látszik rajtunk, hogy szeretjük Istent és egymást. Az egész közösség ezért az egy célért jött létre, már vagy ötven éve.

Aztán az öreg egy rövid csöndes elmélkedés után, ott helyben misét celebrált, rövid beszédet mondott az aktívak keresztjéről és a belső csend fontosságáról. Jancsi kivételével mindannyian áldoztak, majd vidám énekszóval bevonultak a kis házba. Jancsi egy ideig még kint állt és nézte a lenyugvó Napot, amely éppen a Badacsony tetejéről intette utolsó búcsúsugarát. A Napról eszébe jutott az öreg huncutan komoly, mindig mosolyra kész, de a szívbe látó szürkés-kék szeme. Most sem értette, miért adott igazat éppen Csillának, de megbízott benne, az ítéletében és a végtelen türelmében. Ez a szem vonzotta ide, ebből táplálkozott. Ugyan az esze is csavarodott időközben, a szíve is lágyult valamelyest, de neki ez a szempár jelentett a legtöbbet.

Igen — gondolta János — , ez a pap más, mint Béla. Erre hallgatnak a juhaj, ezt követik.

— Mondd Béla kérdezte hirtelen, oda sem figyelve arra, amit a másik éppen mondott, miért kell egy keresztény embernek, még ha pap is, ennyit gyötrődnie, aggódnia, keseregnie? A hitetek nem ad biztos támpontot a jelenre és a jövőre vonatkozóan?

Béla szava hirtelen megakadt, Ágnes felszisszent, mert a horgolótű beszaladt a körme alá és egy pillanatig nem lehetett tudni, hogy a nagy csönd örökké, vagy csak néhány másodpercig fog-e tartani.

Aztán végre Béla levegőhöz jutott. Már hogy az Isten csudájába ne aggódna, gyötrődne annyit az ember